

Prou sang per petroli! No a la guerra contra Iraq!

**Als carrers,
a les fàbriques
i escoles
combatem
l'imperialisme
genocida!**

Ens trobem a les vigílies d'una agressió genocida de la potència imperialista més gran dels nostres temps, els EUA, a un pobre país, l'Iraq. Aquesta nova guerra contrarevolucionària es desenvolupa d'acord amb les tendències d'aquest començament de segle XXI, marcat per l'acarnissament de la política de pillatge colonial imperialista després de la guerra d'Afganistan. La marxa cap a la guerra a l'Iraq és una part de la política contrarevolucionària de George W. Bush, l'expressió pública més clara de la qual és la "doctrina de la guerra preventiva". Aquesta doctrina vol adequar la política nord-americana a les necessitats imperialistes en un moment de crisi econòmica que s'aprofundeix: accelerar el domini sobre les fonts de petroli i del control absolut de la regió estratègica d'Orient Mitjà, en el marc d'una política globalment recolonitzadora, que es basa en la utilització sense gaire disfresses del poder imperialista per controlar les fonts de riquesa com el petroli i per doblegar els pobles que se'ls oposin.

Però l'escenari per aquest enfrontament ja reflecteix un canvi important des de la guerra d'Afganistan: en aquests darrers mesos ha avançat l'experiència dels pobles d'arreu del món amb aquesta nova política que anuncia cada vegada més misèria, guerres i massacres per a tota la humanitat. Alhora que l'exèrcit més gran de la terra concentra cada vegada més avions, vaixells i soldats per assaltar i colonitzar el país massacrant la població iraquiana, la dimensió que ja ha pres la mobilització mundial contra la guerra, la consciència antiimperialista creixent a tots els continents potencia un gir decisiu en la situació mundial, l'estela de la lluita contra la guerra estimularà la revolta dels pobles contra l'ordre dominant.

L'imperialisme vol fer amb aquesta guerra un altre i important pas en la seva escalada de terror contra els pobles. No és per casualitat que en el mateix moment incrementa la pressió sobre Veneçuela, donant suport als que intenten el cop d'estat, augmenta la repressió contra el poble palestí, accelera l'ALCA i el Pla Colòmbia. I dins mateix dels EUA es

multipliquen els atacs als drets dels treballadors, de les dones i s'ataca frontalment els immigrants, sobre tot els d'origen àrab.

Les Mentides de Bush per justificar l'atac a l'Iraq

El pretext que han presentat Bush i el seu equipo central, tot ell oriünd del complex 'petroli i armes', per aquesta guerra és la suposada possessió "d'armes de destrucció massiva" per part del govern de Saddam Hussein. El secretari d'Estat nord-americà, Colin Powell, va ser l'encarregat de presentar al Consell de Seguretat de l'ONU i amb cobertura internacional de TV les suposades proves de la possessió d'aquestes armes per part de l'Iraq. El guió de la llarga intervenció estava tan mal preparat que tot just uns quants dies després era desmentit de forma contundent per reporters com Robert Fisk i per l'excoordinador de la comissió d'inspectors de l'ONU, Scott Ritter. També van desmentir-ho membres del servei secret britànic –que van informar la TV anglesa que no hi havia cap prova de la relació entre l'Iraq i Al-Qaeda. Com si no n'hi hagués prou, el dossier mateix de Tony Blair contra Saddam, usat per Colin Powell en l'informe a l'ONU, era un immens frau, copiat en gran part d'un text d'un estudiant nord-americà i basat en dades de ... fa 12 anys.

Però la contradicció més gran és que Bush i Blair parlen de les armes de destrucció massiva que l'Iraq podria usar, mentre ells practiquen des de fa més de deu anys una veritable destrucció massiva de l'Iraq, mitjançant l'embargament comercial i la destrucció de les instal·lacions farmacèutiques i de producció d'aliments. Es calcula en 500.000 el nombre de morts d'infants de fins a cinc anys i al voltant d'un milió d'adults en aquests dotze anys, per culpa de les incomptables privacions resultants del bloqueig i dels bombardejos incessants que les potències imperialistes han mantingut en aquest període. Parlen de la desobediència de l'Iraq, però no anomenen Israel que té comprovadament bombes atòmiques i ocupa els territoris palestins, violant així diverses resolucions de l'ONU des de fa més de 35 anys.

Malgrat tot això prometen més destrucció i massacres: Donald Rumsfeld ha amenaçat de "tornar l'Iraq a l'Edat de pedra" si el govern de Saddam no capitula totalment. I per això, estarien disposats fins i tot a utilitzar les armes nuclears i químiques "amb caràcter preventiu". O sigui que, per prevenir una possible utilització d'armes de destrucció massiva que ni tan sols han demostrat que existeixen, amenacen el país i la població de la regió d'usar tot el terrible arsenal d'armes de l'imperialisme que ja han utilitzat a Hiroshima i Nagasaki, a Vietnam i als Balcans.

Un doble objectiu de la guerra: el control del petroli i redissenyar el mapa de l'Orient Mitjà.

Aquesta guerra, com la del Golf té com a teló de fons la

decisió imperialista de garantir al preu que sigui l'accés lliure a la regió de la qual s'obté el 60% del subministrament de petroli a occident. Però la nova guerra no és una mera reedició de la guerra del Golf. És molt més que això, perquè vivim un altre moment: venim de 2 anys i mig d'Intifada i una situació cada vegada més difícil per la base principal de l'imperialisme a l'Orient Mitjà, Israel. Mentre que el 1991, Bush pare demanava a Israel que no hi intervingués, ara la guerra contra l'Iraq no és exclusivament per a colonitzar aquest país. Bush vol imposar el seu ordre a tota la regió, ara força inestable i amenaçant la principal reserva de petroli del món. L'aventura guerrera contra l'Iraq també inclou canvis en el mapa de l'Orient Mitjà, així com una altra agressió als drets de Palestina, perquè Sharon fa plans amb el suport de Bush: aprofitar la guerra per expulsar centenars de milers de famílies palestines dels territoris ocupats de Cisjordània i Gaza cap a Jordània.

Sharon prepara l'atac i entrena els seus soldats amb les tropes dels EUA al·legant que també ha "d'eliminar el terror". És una guerra contrarevolucionària per partida doble, perquè s'associen el principal imperialisme i l'estat colonial d'Israel dirigit

per un criminal de guerra per eliminar dos focus d'oposició, la Intifada i l'Iraq. Però aquesta aliança pot tenir una sorpresa ben desagradable, perquè tot i els règims burgesos corruptes i venuts als capitals nord-americans, com l'Aràbia Saudita, Egipte i Jordània, les masses de l'Orient Mitjà cada vegada ensenyen més la indignació i revolta i segons com es desenvolupi la resistència de les masses iraquianes i palestines, la guerra pot desencadenar processos revolucionaris a tota la regió. Aquesta és la por que tenen els règims com el turc, que té el 90% de la població en contra que cedeixin les bases militars per a l'operació contra l'Iraq, i de les petromonarquies, i també preocupa uns quants dirigents polítics burgesos d'Europa i dels EUA.

Els aliats europeus i el paper de l'ONU

A la posició dels governs com els d'Aznar o Berlusconi no els calen gaire comentaris: imploren un petit lloc al sol en l'expedició, són els vassalls esperant alguna engruna de la taula després del banquet de l'imperialisme dominant. La posició dels governs de França, Alemanya i Rússia pot confondre els que hi estan menys avesats: en primer lloc reflecteix els interessos de les seves burgesies que temen els efectes de la guerra, perquè pateixen per les seves poderoses inversions a l'Iraq i a la regió, que poden veure's afectades per la invasió i destrucció de les instal·lacions petrolíferes i pel control directe dels EUA sobre el país via protectorat (que és el pla de Bush i Cheney). Aquest va ser el motiu de la primera objecció a la guerra immediata i de l'adopció de la resolució 1441.

Així va quedar clar el caràcter proimperialista de l'ONU: la veritat és que l'ONU com ha fet en altres guerres anteriors, com en la del Golf i d'Afganistan, avala i és l'avantguarda de la implementació de la política de l'imperialisme dominant, com ho ha estat durant dotze anys amb l'aplicació de les sancions a l'Iraq. Sabent prou bé que el motiu de tota l'escalada nord-americana és el petroli, l'ONU ha acceptat les mentides i el

pretext de Bush i companyia sobre “les armes de destrucció massiva”. Després de moltes anades i vingudes, el text del Consell de Seguretat va quedar pràcticament igual que el que volia el govern Bush, perquè amenaçava amb serioses conseqüències a l'Iraq, si no obeïa totalment i ràpida les determinacions de la inspecció de l'ONU.

Certs sectors de l'esquerra arriben a dir que l'ONU és una institució neutra i democràtica que vol mantenir la pau: mentrestant, malgrat que envia centenars d'inspectors a l'Iraq per verificar la possessió i eliminar les “armes de destrucció massiva”, l'ONU no fa res per inspeccionar i destruir els milers d'armes de destrucció massiva comprovadament existents en l'arsenal nord-americà. És d'aquest arsenal que vam veure les armes químiques usades per l'Iraq contra Iran i els kurds quan Sadam encara era aliat dels EUA. Per comprovar que l'ONU no té ben bé res de neutra en aquesta guerra, accepta fer les missions d'inspecció a l'Iraq sense ni tan sols exigir un alto-el-foc dels bombardejos de destrucció de l'aviació anglo-americana a les zones “d'exclusió aèria” del nord i el sud de l'Iraq.

De fet, l'ONU ja està intervenint a l'Iraq per preparar el terreny per la invasió dels EUA. En investigar, cartografiar i destruir la infraestructura iraquiana, garanteix als EUA que en cas d'atac, no hauran d'enfrontar-se a armes que puguin amenaçar les seves tropes. El paper dels inspectors és fer d'espies que assenyalant la infraestructura i desactivant o destruint tot el que puguin, sense ni amb això oferir cap garantia a l'Iraq que no seran envaïts. Encara més, exigint més i més reculades del govern Sadam, d'acord amb les pressions dels EUA. La última de la comissió de l'ONU ha estat ni més ni menys que exigir que Sadam permeti que avions U-2 dels EUA puguin sobrevolar el territori de l'Iraq sense que els apuntin, això quan ja hi ha muntat el dispositiu bèl·lic a les fronteres de l'Iraq i els bombardejos a la infraestructura del país continuen.

D'altra banda, l'oposició massiva de la població dels països europeus fa que certs governs hagin de presentar-se amb una postura “pro-pau” davant d'aquells a qui governen. Aquesta immensa oposició popular du aquests governs “aliats” a fer una fugida endavant amb la proposta d'una altra ronda d'inspecció i una altra resolució de l'ONU autoritzant la invasió només després de les inspeccions. O sigui, que s'escuden en admetre la guerra quan sigui...“en el marc de l'ONU”.

Fa poc hi ha hagut una crisi entre EUA i França, Alemanya i Rússia entorn de la utilització dels recursos de l'OTAN per donar suport a Turquia i sobre una nova resolució de l'ONU. Tot i l'acatament en general d'aquests governs de l'hegemonia política i militar dels EUA, Bush és tan imperial en la defensa dels seus interessos i menysprea tant la voluntat dels seus aliats, que aquests, davant d'una situació insostenible resolen buscar una alternativa mediada a la invasió pura i simple i al protectorat dels EUA a l'Iraq. Aquesta alternativa del trio es basa en la imposició gradual a Sadam d'un control extern de l'ONU sota gestió europea. És una altra proposta imperialista. Per això va fer enfurir Rumsfeld i Bush perquè se separava del guió original amb el qual els EUA haurien de controlar directament els pous de petroli i el país després de la invasió. Darrera de la fissura en el front imperialista hi ha interessos

burgesos diferents i la immensa oposició de les poblacions europees a la guerra.

El moviment de masses ha d'aprofitar aquesta divisió del front enemic i reforçar la mobilització, però estant alerta de possibles maniobres: aquesta posició és de governs imperialistes i burgesos que es guien pels interessos dels seus capitals, no pas perquè estiguin preocupats per la “pau”. Si depengués d'aquests governs i de l'ONU el futur del poble iraquí ja estaria escrit. Si hi ha alguna força que pugui oposar-se a aquesta massacre anunciada o fer pagar car a l'imperialisme l'aventura és la força del moviment de masses, en particular dels països europeus i dels EUA.

El rebuig a la guerra: Bush perd la batalla per la consciència

Bush i els seus aliats ja han perdut un combat abans de començar la guerra: la batalla per la consciència dels pobles. El rebuig de la immensa majoria de la població mundial és un

fet que fins i tot la premsa, compromesa, ha hagut de reconèixer i que debilita els governs còmplices. Els sondejos d'opinió mostren un rebuig inèdit a aquesta guerra, fins i tot abans que comenci: a França, varien de 70 a 80 % contra la guerra, encara que hi hagi resolució de l'ONU. A Espanya, un sondeig de cadena de ràdio ha donat el 84% en contra, al Japó, el 79%. A Amèrica Llatina, hi ha una immensa majoria en contra, a l'Orient Mitjà encara més, fins i tot als països aliats de Bush, com Turquia (90%). Això mateix passa a l'interior dels EUA, ha caigut molt el suport, malgrat que hi ha hagut oscil·lacions a favor després de les envestides publicitàries de Bush i Powell. I creix el nombre de persones que es

posicionen contra la guerra i fan algun tipus d'acció, ja sigui despallats al Central Park, els anuncis a la TV, clips d'artistes famosos, i la força de les mobilitzacions és cada vegada més impactant.

Les grandioses manifestacions europees ja són ara més grans que les que es van fer en l'època de la guerra de Vietnam. A Anglaterra, el setembre, va haver-hi la manifestació més gran des de la IIª Guerra Mundial. Cap de les guerres del darrer segle no ha començat amb un grau de rebuig com aquest de les poblacions dels mateixos països imperialistes bel·ligerants, com van demostrar-ho les immenses marxes del Fòrum Social europeu de Florència el novembre de 2002 i de Washington i San Francisco del dia 18/1/03.

Per això, l'organització de les **mobilitzacions unitàries contra la guerra** guanya força en el **moviment obrer i estudiantil del món sencer**. Per això el **15 de Febrer, jornada mundial de lluita contra la guerra**, pot ser la jornada internacional més gran de què es té notícia, perquè hi ha convocades mobilitzacions arreu del món, amb el suport dels centenars de milers de persones de la marxa de Florència, per la coalició antiguerres dels EUA i per les cent mil persones que van participar al Fòrum Social de Porto Alegre. Aquesta àmplia unitat és fonamental per aturar les tropes o fer que els governs responsables de les massacres paguin un preu alt.

Per enfrontar-se a l'ofensiva imperialista cal multiplicar les

mobilitzacions, transformar la indignació contra la guerra en accions. El moviment obrer pot entrar-hi amb les seves formes típiques de lluita i tocar el centre nerviós de l'imperi; sobre tot a Europa, on va sorgir la proposta en el Fòrum Social Europeu de Florència, hem d'exigir a les Centrals sindicals que convoquin una vaga continental si comencessin els bombardejos. I cada col·lectiu de treballadors pot fer accions. Els sindicats, les comissions internes poden promoure accions de rebuig, els portuaris i ferroviaris poden fer accions de boicot a l'esforç guerrer, com ja han fet a Gran Bretanya, els centres estudiantils i els moviments antiglobalització poden estimular i organitzar la mobilització contra les bases militars, com en l'acció a Torrejón a Espanya. **Transformem el rebuig a la guerra i l'Imperialisme en acció contundent de masses!**

La pau només és possible si derrotem d'una vegada l'imperialisme

La guerra concentra de manera extrema tots els problemes, de forma que no es poden defugir les definicions de més de fons. En el III Fòrum Social Mundial de fa tan poc convocat sota la bandera "Per la pau mundial", hi havia la següent contradicció: les manifestacions tenien com a centre la Pau. S'ha de dir ben clarament a tots els treballadors del món que per tenir pau s'ha de derrotar el responsable de la guerra, l'Imperialisme. En aquestes manifestacions, a més de denunciar els que premen els gallets de les armes, s'han de combatre també els que diuen que "accepten la invasió quan sigui sota la bandera de l'ONU". L'ONU no és un parlament mundial democràtic i neutre, sinó una institució al servei de l'imperialisme, que ha donat suport a la política de sancions i bombardejos a l'Iraq durant 12 anys i les missions de la qual serveixen per preparar el terreny o donar el "vist i plau" a l'acció genocida de Bush, Blair i Sharon. Diguin el que diguin els inspectors que actuen com veritables espies no hi ha cap justificació per la invasió. **Amb ONU o sense ONU, no a la guerra!**

Fora els governs còmplices de la massacre! Exigim a tots els governs que parlen de pau que trenquin amb els que van a la guerra.

Hem de situar cada govern davant d'una tria obligatòria: donen suport a les massacres o s'hi posicionen en contra. Per als governs vassalls que recolzen la guerra que les poblacions no accepten, només hi ha una paraula, ¡Fora! Aznar, Berlusconi, Blair son còmplices de la matança i han d'anar-se'n! Que no es permeti la utilització de les bases de l'OTAN a Europa ni s'enviïn tropes per auxiliar l'empresa colonial!

Certs governs europeus, governs de la regió de l'Orient Mitjà i també alguns de l'Amèrica Llatina que es diuen d'esquerra parlen de la guerra com d'una cosa 'inevitable', o que no els afecta. Com a màxim, com si es referissin a una catàstrofe, lamenten les pèrdues que durà i l'augment dels preus de combustibles que comportarà. El nou president del Banc Central del govern Lula, Henrique Meirelles, al compàs de Wall Street i Davos, diu que "està ansiós per una guerra exitosa i ràpida". O sigui, que té ànsia que els EUA aconseguixin els seus intents de colonització i, per tant, tant li fa que duguin a terme una massacre tan profunda que redueixin l'Iraq a pols!

S'ha de dir al moviment obrer, camperol i juvenil que aquesta guerra no afecta els iraquians o els pobles àrabs simplement. Aquest atac de Bush a l'Iraq té la mateixa lògica que els atacs als pobles de tot el món, als drets dels treballadors d'Europa, Àsia i d'Amèrica Llatina, que la implantació de l'ALCA i del saqueig a través del deute extern. És l'acarnissament de

l'imperialisme, la seva necessitat de rapinya permanent als pobles el que el mou per gastar centenars de bilions de dòlars en traslladar una quantitat tan enorme de tropes i armes terribles per una agressió colonial. Qualsevol govern que no prengui posició i segueixi pagant el deute i complint els contractes del deute i de l'FMI com si no tingués res a veure amb la guerra, està essent còmplice i està preparant la seva població mateixa per pagar el preu de l'aventura imperialista.

Per la ruptura immediata de relacions amb els EUA en cas de guerra! Suspensió del pagament del deute extern que alimenta els exèrcits de Bush! Ruptura de les negociacions de l'ALCA!

Per derrotar l'imperialisme i la seva estratègia d'agressió, cal enfrontar-se al pla genocida del govern Sharon de liquidació de les aspiracions palestines. Per això, en aquesta campanya contra la guerra és necessari també col·locar-hi la bandera de la lluita per l'alliberament de Palestina i de suport a la Intifada, demostrant que l'objectiu de Bush és el mateix de Sharon i dels sionistes. Cal donar suport a la revolució palestina i denunciar la situació a què Israel sotmet els palestins com a part de la guerra de Bush contra els pobles, incloent la campanya per la llibertat dels presos polítics, com Abla Sa'adat, muller del secretari general de l'FPAP i detinguda en intentar comparèixer al Fòrum Social Mundial de Porto Alegre, i dels prop de 5.000 presos palestins retinguts per Israel. Així com estimular el boicot organitzat contra empreses com Caterpillar, Sara Lee, Coca Cola, etc., que sustenten amb fortes inversions i nodreixen Israel de bulldozers i armes.

Visca la Intifada! Per l'alliberament de Palestina!

Totes les accions, totes les organitzacions unitàries que es configuren contra la guerra assumeixen en aquest moment un paper molt progressiu perquè s'enfronten de manera objectiva als plans imperialistes. Ara la consigna central és aturar la guerra i podem sintetitzar-la en una consigna: No a la guerra! Fora les tropes imperialistes de l'Orient Mitjà. Malgrat això, ja hi ha una discussió amb els que diuen "ni Bush ni Sadam" o tal com es va veure al Fòrum de Porto Alegre, "cap fonamentalisme!". Aquesta política del 'punt intermig' a partir del moment que les tropes envaeixin, es transforma en un aval a la invasió per la via de l'omissió. Sabem que el fet que Sadam sigui un tirà que oprimeix el seu poble i les minories comporta una desconfiança justificada en les accions d'aquest dictador i que és aprofitada per l'imperialisme. Aquest recurs hipòcrita de l'imperialisme, que abans recolzava Sadam, es repeteix en diversos corrents que es diuen d'esquerra en el sentit d'una pretesa neutralitat entre tots dos bàndols. Aquí hem de ser clars, si Bush triomfa la dictadura que patirà el poble iraquí serà molt pitjor, serà un protectorat al servei de les multinacionals petroleres, comandat per un general nord-americà. No hi caben les vacil·lacions en aquest camp: estem incondicionalment al costat de la nació agredida contra l'imperialisme: en cas d'agressió, estarem, sense que això signifiqui donar cap suport polític al govern Sadam, al costat militar de l'Iraq contra l'imperialisme.

Els moviments socials de tot el món només tenen un lloc en aquesta marxa cap a la guerra de Bush: al costat del poble iraquí contra la bèstia imperialista!

*Lliga Internacional dels Treballadors -
Quarta Internacional
São Paulo, 12 de febrer de 2003*

